

JENSEN

JENS HENRIK

OXEN

TISZTÍTÓ TŰZ

JENSEN

JENS HENRIK

OXEN

TISZTÍTÓ TŰZ

KOSSUTH KIADÓ

1. fejezet

Az alak mozdulatlanul ült a sziklán, szívta magába a nap energiáját, mint egy kiéhezett hulló, amelynek fel kell melegítenie a testét. A törpefenyők és mohapárnák között sivár barna hangaszigetek borították a talajt, az állandóan árnyékos hasadékokban megmaradt hó jelezte, hogy a tél még nem ért véget.

Látótávolságon belül egyetlen varjú mozgott, egy bemélyedésben nyúltnak látszó tetemet csipegetett.

Az év elején még minden kopár és terméketlen.

A szoborszerű alak mezítláb, törökülésben, egyenes háttal ült a sziklán, két kezét a combján nyugtatta.

Egy férfi volt. Az éles márciusi napfényben meztelen felsőtestén számos heg éktelenkedett. Néhány régi és halvány volt, mások még frissek, sötétlila színűek. A sápadt, izmos testen mindenütt szaggatott vonalak csúfították el – több száz öltéssel varrták össze.

A férfi hosszú haját kis lófarokban viselte, nyakán, állán és arcán ritkás, makrancos szakáll nőtt. Úgy nézett ki, mint a hajótörött, akit a tenger épp ezen a fenyőkkel és hangával benőtt, sziklás szigeten vetett partra.

Behunyta szemmel arcát a nap felé fordította. Stratégiai megfontolásból választotta a két nagy szikla közötti szélvédett helyet, ahol a levegő melegebb.

Fél órája meg sem mozdult. A kezét sem mozdította. Az ujjai sem rándultak. Az orrát sem fintorgatta, még a szemöldökét sem húzta fel. Az egész koncentrált energiacsérének tűnt – a sziklán ülő jelentéktelen lény és az 149 600 000 kilométer távolságban lévő, életet adó csillag között.

A férfitől balra régi gumicsizma állt, harisnyáját a csizmaszárba tömte. Jobb oldalán póló, nagy kockás favágóing és kötött pulóver hevert. A ruhakupac tetején a napfényben megcsillant valami: egy kés. A penge berozsdásodott, jobb napokat is látott markolatát szorosán rátekerget zsinór tartotta össze.

A férfi most végre megmozdult, végtelenül lassan, mintha izmait a nap még nem teljesen töltötte volna fel új erővel.

A karját kinyújtotta, majd függőlegesen felemelte. Azután mély lélegzetet vett, s a levegőt fokozatosan engedve ki, karját nagyon lassan visszaeresztette a kiindulási helyzetbe, azután újrakezdte a gyakorlatot.

A hatodik ismétlés közepén hirtelen leejtette felnyújtott karjait, és figyelmesen elfordította a fejét. Valamit hallott. Idegen hangok jöttek a gyalogösvény felől, amely a napsütötte sziklaképződmény mellett vezetett.

A férfi nem pazarolta öltözködésre az időt. A kést gyorsan a fogai közé szorította, így mindkét kezével támaszkodhatott. Nesztelenül lecsúszott a sziklán, akár egy ürge nagymacska, és az út szélén magasodó hatalmas, szabadon álló sziklatömb mögé guggolt.

Óvatosan kikémlelt. A hangok egyre hangosabbá váltak, majd feltűnt két férfi. Ráérősen sétáltak egymás mellett, és beszélgettek. A sziklához lapulva villámgyorsan megfigyelte az összes részletet.

Mindkét férfi a hetvenes éveiben járt, de őt ezt nem nyugtatta meg. Minden korosztályban lehettek ellenségei.

Túrabakancsban gyalogoltak, és az egyikük kis hátizsákot vitt. Ruházatuk ápolt és célszerű volt, a természetjáráshoz tökéletesen alkalmas terepszínű, kényelmes kabátot és mellényt, alatta pedig polár pulóvert viseltek. Végigpásztázta a ruhájukat, fegyverre utaló kis kidudorodást keresett, s a tekintetüket is kémlelte, hogy megállapítsa, mire figyelnek.

Rendkívül ritkán fordult elő, hogy idegenek erre a félreeső területre tévedtek, amely néhány hónapja az otthona volt. Már az évszak miatt is gyanakodott. Március közepe... Valójában túl korai a túrázók számára. Ennek ellenére a két idős úron semmit sem látott, ami a riadókészültséget kiváltotta volna nála.

Amikor végül elhaladtak a szikla mellett, hallotta, hogy a nyugdíjuk befektetésének legjobb módjáról vitatkoztak. A beszélgetés témája végérvényesen megnyugtatta. A rejtkehelyén maradt, amíg a férfiak el nem távolodtak.

A vörös hullámlemezzel fedett apró, fehér faház valósággal világított a napfényben. Lapos dombon állt a kis öböl fölött, ahol egy kikötött csónak ringott a meredek, sziklás part előtt. Ebben a fényben úgy tűnt, mintha valaki éppen kimosta volna a házat, és a kék égre akasztotta volna száradni.

Az újévben most először sütött ilyen erősen a nap itt a férfi új lakóhelyén. Csodálatos nap volt.

Már korábban is kiült félmeztelenre vetkőzve arra a lapos sziklára, és magába mélyedve élvezte a napot, de ez a nap volt eddig a legszebb. A tavasz hamarosan átveszi a hatalmat.

A gyalogútról letérve a házhoz vezető keskeny ösvényen folytatta útját. Amikor befordult a ház sarkánál, a kertben meglátta a nőt, még mielőtt az észrevette volna őt. A szokásos helyén ült, háttal a tűzifarakásnak. A festőállványt kissé ferdén állította fel, hogy a fény a megfelelő szögben essen rá. Ősz haját széles karimájú szalmakalap alá rejtette.

Most is virágokat festett. Nem is látta még mást festeni. Amikor a nő észrevette, intett az ecsettel, és angolul szólt hozzá:

– Helló, Dragos! Megint sétálni voltál? Mindig mozgásban vagy, ugye? Te tényleg nyugtalan lélek vagy.

– Rózsa? – kérdezte a férfi.

A nő elmosolyodott és megrázta a fejét.

– Tulipán. Sok tulipán...

2. fejezet

Valaki bekiáltott a műhelybe. Olyan katonás hangja volt, hogy az emelőpadlón álló Toyota alatt ügyködő szerelő kezében megállt a flex.

– Lars Thøger Fritsen? – A kérdés inkább kijelentésnek hangzott.

Fritsen majdnem összezsapta a sarkát, mint aki jelentkezik, de aztán beérte annyival, hogy a kocsi első kereke mögül gyanakvóan kikémlelt.

– Tessék – mondta.

– Ajánlott küldemény – dörögte a postás. – Alá kell írni, ha kérhetem.

Fritsen félretette a sarokcsiszolót, és kimászott a régi kombi alól.

– Ajánlott küldemény?

– Igen, tessék! – A postás egy nagy, bélelt borítékot adott át. – Itt írja alá!

Fritsen a nevét az elektronikus aláírásmezőbe firkantotta.

– Köszönöm – mondta az postás, és ugyanazzal a lélegzettel jó napot kívánt, mielőtt kimasírozott a műhelyből.

Fritsen megállt, és meglepetten nézett a borítékra. Nem várt semmilyen küldeményt, főleg nem ajánlottat.

„L. T. Fritsen Autószerelő műhely, Amagerbrogade 108, 2300 Koppenhága, Lars Thøger Fritsen kezébe.” A boríték hátulján volt a feladó: Blaufeldt és Juel Ügyvédi Iroda, Sjørsleb, Koppenhága. A név semmit sem mondott neki.

A kezében lévő boríték súlyát méregette, és a hüvelykujjával végigtapogatta. Meglepően nehéz volt, és láthatóan hosszúkas, kemény anyagból készült tárgyat tartalmazott.

– Mi a helyzet? Menni fog? – nézett kérdőn a fiúra, aki egy feltuningolt fekete BMW elromlott fényszóróival küzdött. Pillanatnyilag a kocsi egy roncsalmaznak tűnt. A motorháztető teljesen felgyűrődött, amikor a sofőr közelebbi ismeretségbe került egy fával. A biztosítóval kötött megállapodás szerint az egész ócskavasat ki kellett cserélni.

Az ipari tanuló csak röviden bólintott. Fritsen egy pillanatig habozott, majd úgy döntött, hogy a titokzatos küldeményt az irodájában nyitja ki.

Leült az íróasztalához, és egy papírkupacot félretolva helyet csinált rajta. Azután hüvelykujjával feltépte a borítékot. Kezét gondosan a nadrágyába törölte, végül a borítékból egy fekete műanyag dobozt és egy levelet húzott ki. Ingzsebéből olvasószemüveget vett elő.

„Tisztelt Lars Thøger Fritsen úr! Cégünk megbízást kapott Gudrun Oxen asszony hagyatékának kezelésére, aki utoljára a ringstedi Solbakken Idősek Otthonában lakott. A hagyatéki leltár felvétele során a mellékelt dobozt találtuk, amelyet az elhunyt fia, Niels Oxen írásbeli utasítással látott el. Ebben azt kéri, hogy a dobozt Önnek küldjék el, amennyiben őt nem lehet anyja haláláról értesíteni.”

Mi a francot akartak ezzel mondani? Másodszor is átfutotta az első részt, majd tovább olvasott.

„Továbbá tisztában vagyunk a doboz jogos tulajdonosa, Niels Oxen tisztázatlan helyzetével. Mivel állítólagos halálának körülményeit nem sikerült tisztázni, hozzátartozói legkorábban öt év múlva nyilváníthatják halottnak. Erről a problémáról az elhunyt lányát, Susanne Oxen Viiget tájékoztattuk, aki elfogadta, hogy testvére utasításait követi. Ezért ezen postai küldemény tartalmának törvényes kezelőjeként Önt jelöljük meg (lásd Oxen Viig asszony hozzájárulásának mellékelt példányát a doboz tartalmának pontos leltárával együtt). Az eljárást ezennel lezártnak tekintjük.”

Oxen? Gudrun Oxen, Susanne Oxen – és Niels.

Óvatosan kinyitotta a dobozt. Vörös bársonybélés – a bátorság színe. Niels Oxen élete négy kitüntetésben.

Az első a bátorság érdemérem volt. Már nem emlékezett a mögötte álló történetre. Oxen a második, ezüst tölgyfalevelekkel díszített

érdeméremet is a bátorságáért kapta. Fritsen erre a történetre jobban emlékezett, mint bármi másra. N. O. azért kapta az érmet, mert Kosztajnicánál habozás nélkül az Unába ugrott, hogy a folyóból kimentse egy Bravo századbeli bajtársát, akit egy szerb mesterlövész talált el.

Ez a bajtárs ő maga volt, L. T. Fritsen.

A mellkasán a sebhely még néha viszkedett. És olykor érezte, ahogy a halálhoz vezető zsilipnél a hideg fekete víz körülölelte. És minden alkalommal csataposra izzadva ébredt fel, miután két erős kar visszahúzta az életbe.

A harmadik kitüntetés az arany tölgyfalevelekkel díszített bátorság érdemérem volt. Ha jól emlékezett, akkor N. O. egy bevetés után kapta, amikor a dán katonák Afganisztánban a Tartós szabadság hadműveletben vettek részt. N. O. egy helikopter heves tűz alá került személyzetének segítségére sietett.

Óvatosan kinyitotta a biztosítótűt, amely a negyedik és egyben utolsó kitüntetést a bársonyhoz rögzítette. Az érmet áhítattal kinyújtott tenyerére helyezte.

Az összes közül ez volt a legmagasabb rendű kitüntetés, amelyet csak egészen különleges esetekben ítéltek oda. Niels Oxen volt eddig az egyetlen, aki a Bátorságkeresztet megkapta. 2009-ben, amikor a Vadászhadtest katonái az afgán Helmand tartományban állomásoztak, N. O. az ellenséges vonalak mögé lopakodott, és egymaga nyolc tálib harcost elintézett, hogy csapdába került bajtársait megmentse.

A díszes fekete keresztet óvatosan visszatette. A négy érem összemosódott a szeme előtt.

Ne, most ne! A munkahelyén ne, egy ilyen hétköznapi délelőttön. Nem fog most itt... Olajos kezével dühösen letörölt egy könnycseppet.

Az emelőlévő Toyotával kell foglalkoznia. Holnapra készen kell lennie.

De azután váratlan erővel előntötte a düh. Semmit sem tudott elene tenni. Egyszerűen megállíthatatlanul hullott a könnye. Le az arcára, a szájára, a nyakára, és egyenesen bele a mély sebbe, amelyet Oxen halála hasított.

– Főnök, szükségem lenne... – toppant be a tanuló az irodába, de megállt, mintha villám csapott volna belé. – Ööö... minden rendben?

Fritsen felnézett és bólintott.

– Igen, nincs semmi gond...

– Ööö, oké, nem sürgős.

A fiú kihátrált az irodából, és behúzta maga mögött az ajtót.

Fritsen az asztalra tette a dobozt. Az érmek szikráztak az ablakon beeső napfényben. Őt leginkább a bizonytalanság zavarta. Megtalálják-e valaha is Oxen holttestét, hogy eltemethessék? Vagy rákok és angolnák falják fel? Nyugodhat-e egyáltalán békében egy halott a tengerben? Vagy széttépte egy hajócsavar, húsát leszaggatva a csontjairól? És ha egy nap a tenger egy idegen partra kivetí... fog valaki törődni vele? Gondoskodni róla, hogy megkapja a végtisztességet, amelyet bárki másnál jobban kiérdemelt?

Fritsen mozdulatlanul ült az íróasztalnál, miközben lelki szemei előtt minden újra lejátszódott.

A nap, amikor őt Oxen az Unából kihalásztta. A kórházban töltött idő. A kialakuló barátság, amely erős kötelékké vált. Azok az évek, amikor Oxen folyamatosan felbukkant a műhelyében – csak egy kicsit beszélgetni, csak egy kis gőzt kiengedni. Aztán a lassú lecsúszás, amely az északnyugati városnegyedben lévő alagsori szobában ért véget, amikor régi bajtársa körül bezárult a sötétség.

Megpróbálta támogatni és jó szándékú tanácsokat adott neki. Niels Oxen azonban olyan ember volt, aki a saját útját járta és egyedül hozott döntéseket. Ez volt az erőssége. És a gyengesége.

Még ha ritkán látták is egymást, valamit mindig megjavított Oxennek. „Javítás”, abban jó volt. Vagy szükség esetén tudott valakit, aki meg tudta csinálni.

De ennek most már mind vége. És lám, a kitüntetések az íróasztalán pihentek. Ahogy ezt megjósolta az a nő a Rendőrségi Titkosszolgálattól. Francknak hívták, ő találta meg a kitüntetések az Oxen utasításával ellátott levéllel egy fiókban, amikor Oxen anyját meglátogatta a ringstedi idősoththonban.

Hogy érhetett ilyen véget? Az elmúlt két évben keveset látott Oxen életéből, de ismerte a történet elejét. És a végét.

A médiában tálták neki is, akárcsak az ország többi lakójának: a háborús veterán, akit azzal gyanúsítanak, hogy egy idős haltenyész-tőt meggyilkolt, egy kis észak-jütlandi kikötőből ellopott csónakkal éjszaka Svédország felé indult, de állítólag röviddel az úti cél előtt robbanás történt a fedélzeten. Svéd szemtanúk fényt láttak a tengeren, és később megtalálták a dán hajó roncsait. De Niels Oxennek nyoma veszett.

A szeme még mindig égett, amikor végül feltárcsázta a felesége számát, aki szerencsére azonnal felvette a telefont.

– Én vagyok. Most kaptam meg a kitüntetéseit a postával. A Bátor-ságkeresztet is. Nagyon össze vagyok zavarodva, drágám...

Elmondta, hogy mi történt, és azt is, mit gondol róla: a felesége volt az életében a legfontosabb ember. Jól ismerte katona férjét. Meghallgatta őt és tanácsokat adott neki. Máris könnyebben vette a levegőt. Letette a telefont: vacsoránál majd mindent újra megbeszélnek.

Nagyon bűzlött ez az egész történet Nielsszel...

Az a Niels Oxen, akit ismert, soha nem ölné meg egy védtelen öregembert.

Soha nem ölt volna meg valakit, aki nem volt igazi ellensége. Hihetetlenül szomorú ez az ügy! Mocskos nagy hazugság, amellyel egy kisember, mint ő, tehetetlenül állt szemben. És az egész ország elhitte a bukott háborús hős meséjét. Ez a gondolat számára elviselhetetlen volt.

Oxen igazi hagyatéka előtte az íróasztalon, a vörös bársonyon feküdt.

Lassan felállt. Be kellett fejeznie a Toyota javítását.

3. fejezet

A mezőgazdaságigép-importőr cég irodái néptelenül sorakoztak előtte. Második hete dolgozott a takarítóvállalkozásnál, és most itt, Ballerupban kezdte a késői műszakot.

Éppen kilenc óra múlt. Kint már sötét volt, de neki csak most kezdődött a robot, amikor a rongyokkal és mosószeres vízzel felszerelt takarítókoszt a folyosón tolni kezdte.

Hallotta, hogy egy ajtó becsapódik mögötte. A főnöke az ellenkező irányba ment, hogy a kisebb irodákat maga tegye rendbe. A férfi habozás nélkül beugrott dolgozni, amikor az aznap estére beosztott kolléga, egy fiatal litván nő nem jelent meg.

A főnök eddig kizárólag lengyel, litván vagy lett nőekkel és férfiakal dolgozott. És öt perccel ezelőtt megerősítette neki a takarítószertárban, hogy az egész cégben ő az egyetlen dán munkatárs.

– Isten hozott a munkásosztályban! Egyébként dánok sohasem jelentkeznek a hirdetéseimre. Inkább munkanélküli-segélyből élnek, de nem emelnék fel a seggüket, hogy takarítsanak. Mit gondolsz, ki mosogat és ágyaz a szállodákban? A dánok biztos nem. Tehát nekem senki se nyavalyogjon a munkanélküliség miatt!

Némán bólintott. Inkább lemondott arról, hogy vitatkozzon főnökével, ezzel a harmincas éveie elején járó izompacsirtával. A pasas anabolikus szteroidokkal felpumpált felsőtestét nagyon szűk, aranyfeliratos fekete pólóba szorította, terepmintás laza munkásnadrágot és fehér tornacipőt viselt.

Eddig kétszer találkoztak, és összesen ha fél órát töltött a férfival – először az állásinterjú során, és most, amikor a munkára mindent előkészítettek. Nem kellett hozzá több idő, hogy kiderüljön,

Bo Bremert agyilag már keresztnevének két betűje is túlterhelte. Sajnos ebben az emberben egy helyen – a két füle között – egyáltalán nem volt anyag.

A takarítási munka fizikailag megerőltető, az idióta által készített ütemterv szoros és könyörtelenül kizsákmányoló volt.

Fájt a combcsonkjá, pedig tökéletesen illeszkedett a művégtagba, és a háta máris érezte vele, hogy túlságosan igyekszik kompenzálni a fogyatékoságát. Ezt a munkát kényszermegoldásként vállalta, amíg nem talál valami mást. De pillanatnyilag nem akadt más megoldás. Már átszámolta, hogy mit hozna lakásának eladása, amit akkor vett, amikor az ingatlanárak még az egekben jártak. Valószínűleg ez lesz a következő lépés, hogy a lecsúszást fékezze.

A fülére tette a fejhallgatót és feltekerte a hangerőt. A Metallica *Load* című albuma a kilencvenes évekből mindig ellazította.

Már csak az utolsó nagy íróasztal volt hátra, azután porszívózhathott.

Száraz ronggyal letörölte a számítógép képernyőjét, és éppen messzire előrehajolt, hogy egy nedves ronggyal elérje az asztal hátsó szélét, amikor két erős kar hátulról megragadta. Mozdulni sem tudott, mintha satuba került volna.

– Na, kicsikém, mi a helyzet? Itt az asztalon csináljuk? Ezeröttszáz készpénzben...

A főnöke közelebb hajolt hozzá és a fülébe nyögött.

– Hagyj békén, te szemét!

A férfi egy pillanatra elengedte, de csak azért, hogy azonnal megragadja a melleit.

– Még soha nem dugtam fogyatékoskal, de a cickóiddal minden rendben van. Akkor jó, legyen kétezer, te szemtelen kis ribanc...

– Engedj el!

– És vadóc is vagy, ugye? Azt szeretem...

Kihúzta magát, és a feje hátsó részét a férfi undorító arcába vágta. Ahhoz nem volt elég erős az ütés, hogy megszabaduljon a pasastól, de legalább megingatta az elképzelésében. Egészséges lába térdét az íróasztalhoz szorítva eltolta magát. A férfi egy lépést hátrált, ő pedig kihasználta a pillanatot, hogy a talpát az asztal szélének

feszítse, és minden erejét összeszedve ellökje magát. Mindketten hátraestek. A férfi kénytelen volt esés közben elengedni őt.

Franck gyorsan felállt. A pasas komoran vigyorgott.

– Oké, akkor bekeményítünk. Nekem úgy is jó – mondta, miközben felállt és egy lépést tett felé.

A régi szép időkben csak kihúzta volna a szolgálati fegyverét, és golyót eresztett volna a lábába vagy más ártalmatlan helyre. De a régi időknek már vége, és a kézi tusa szóba se jöhetett: a férfi túl erős volt. Ezért már az első ütéssel el kellett intéznie.

Minden önvédelem és küzdősport alapvető szabálya, hogy a tehetetlenségi erőt saját előnyünkre kell kihasználni. Így a súlyos erőbeli különbség is kiegyenlíthető. Amikor a férfi rárontott, a nedves rongyot az arcába dobta, ami csak még jobban feldühítette. Az izompacsirta kihúzta magát, de mielőtt még ütni tudott volna, megragadta a csuklóját, maga felé húzta, és fél fordulatot téve a másik kezével megragadta a férfi haját.

Szó szerint a falnak rohant – a nő még egy kicsit rá is segített –, és a fejét teljes erőből a csupasz betonba vágta. Amikor térdre esett, a nő hátrahúzta és másodszor is a falba verte a férfi fejét. A pasas eldőlt, mint egy zsák.

– A jövőben remélhetőleg jobban fogsz viselkedni, te undorító személtáda!

A főnöke nyögdecselve a hátára fordult, és ránézett. A felhasadt szemöldökéből és valószínűleg törött orrából szivárgó vérpatakok mögül gúnyosan vigyorgott.

Jó erősen a lábai közé rúgott. A férfi felkiáltott és hörögve hasra fordult.

– Ne gondold, hogy egy árva koronát is kapsz tőlem, te szemétkurva – mondta zihálva és nyögve. – Megöllek!

Meglepő módon elég erőt gyűjtött, hogy újabb értelmetlen támadást indítson, és a nőre rontott. Franck felkapta az első kezébe akadó tárgyat, egy kemény talpú asztali lámpát, és állon vágta vele a férfit.

A pasas úgy terült el, mint egy nedves zsák. Harmadszorra már nem fog olyan gyorsan felkelni. A hátára fordította, és egy fel-

tűnően vastag pénztárcát húzott elő a zsebéből. A férfi arca most formátlan véráztatta masszára hasonlított, de nem is érdemelt jobbat. Nagy nehezen kinyitotta a szemét, miközben Franck egy egész köteg ezerkoronást halászott ki a tárcából. Gondolhatta volna. A pasas készpénzes. Megszámolta a bankjegyeket: tizenhét darab volt. Valószínűleg feketén fizetett néhány alkalmazottnak.

– Jól van, te seggfej! Az első tíz a munkabérem, amivel tartozol. Kettőt vettem ki a szexuális zaklatásért, hármát az erőszakos támadásért, a többit pedig jóvátételként, mert ilyen hihetetlenül utálatos disznóval kellett dolgoznom, mint te. És ha még egyszer meglátlak, feljelentelek. Megértetted?

Zsebre vágta a pénzt, és az üres pénztárcát a férfi mellé dobta a földre. Aztán megfordult, és elhagyta a szobát.

Ömlött az eső, amikor hazaindult. Olyan erősen esett, hogy szinte leállt a forgalom. Gondolatai ugyanúgy cikáztak ide-oda, mint az ablaktörlője.

Holnap új munkát kellett keresnie. Vagy inkább kettőt. De soha többé takarítást! Ezzel tényleg túlbecsülte magát. Találhatna valamit egy büfébódében, kávézóban vagy szupermarketben. Taxit is vezethetne. Vagy ezeket kombinálhatná.

Röviddel Herlev előtt a Suzuki nyögdecselni kezdett. A kis Alto, amely már a tizennegyedik évét taposta, a meredek lecsúszás jelképe lett. Korábban már kénytelen volt megválni szeretett Mini Cooperétől, amikor rájött, nem számíthat arra, hogy ismét jó munkát talál.

Az autó a Herlev Hovedgade utolsó egy kilométerén már nyekergett, és még éppen le tudott húzódni vele az út szélére, mielőtt a motor bedöglött. Valószínűleg az eső volt a hibás, talán nedvesség került a gyújtásba.

Még mindig úgy esett, mintha dézsából öntötték volna. A kezét dühösen a kormányra csapta. Még az autómentőt sem hívhatta, mert a közúti segélyszolgálati biztosítása is áldozatul esett takarékossági intézkedéseinek.

Pontosan úgy történt, ahogy azt Villum Grund-Löwenberg megmondta. A Danehof sötét emberei nagyon rövid idő alatt kicsi-

nálták őt, mert Niels Oxennel, illetve Axel Mossmannal, a Rendőrségi Titkosszolgálat, a PET főnökével és az unokaöccsével, Christian Sonnéval együtt megpróbálták behatolni e titkos hálózatba – hogy szétverjék azt.

Addigi kellemes életét a hidegre tették. Ez a keserű igazság. Az egész életét befagyasztották. Nagy árat kellett fizetnie.

4. fejezet

Három gondosan összehajtogatott fekete köpeny lógott a szék támlákon. Az idős úr egy kézmozdulattal kérte két vendégét, hogy foglaljanak helyet a fehérre meszelt, boltozatos helyiségben.

A házigazdát és vendégeit egy teljes generáció választotta el egymástól. A szemüveges, magas homlokú, ősz hajú úr már biztosan a hetven felé járt. Gyufával meggyújtotta a gyertyákat a hétkarú gyertyatartóban.

Vendégei nagyjából egykorúak voltak, a nő és a férfi is negyvenes éveik közepén járhatott. Az asztalt iránytűnek tekintve a nő az Észak oldalán lévő szék mögé állt. A férfi vele szemben, a Dél oldalán foglalt helyet.

Az idősebb úr is elfoglalta szokásos helyét a Kelet oldalán, majd maga elé tette a szemüvegét és egy papírköteget. Vendégeihez hasonlóan felvette és aranycsattal összefogta köpenyét, azután meggyőződött róla, hogy mindenki készen áll. Ezt követően fennhangon elmondta a miatyánkot. Az imát egy perc néma csönd követte.

Diszkrétan a karórájára pillantott. A szertartásos egyperces csönddel azok előtt rótták le tiszteletüket, akik az utolsó találkozó óta távoztak az élők sorából. Ő maga mindig hasznosnak találta ezt a csöndet. Figyelmüket az előttük álló munkára összpontosította, amikor a hatvan másodperc leteltével átléptek egy másik világba.

Az idős férfi jobbján a Danehof Észak vezetője, Karin „Kajsa” Corfitzen állt – az elhunyt nagykövet lánya, a Nørlund-kastély urának örököse becenevét svéd anyjának köszönhette. Kajsa Corfitzen elegáns, vonzó nő volt. Nemzetközi közgazdaságtant tanult, és egész

felnőttkorát Londonban töltötte. Apja hirtelen halála után megtörte a Danehof több évszázados férfi triumvirátusát – ami az idős urat egyáltalán nem zavarta. A világon semmi sem tart örökké. És ha... egy-két évtizeddel fiatalabb lett volna, bizony kereste volna a nő kegyeit.

Balján Villum Grund-Löwenberg foglalt helyet, aki mindig úgy nézett ki, mint a meghámozott tojás, mert olyan tökéletesen simára borotválta napbarnította arcbőrét, hogy gondosan nyírt szakállának széle élesen kiemelkedett. Borotválkozás utáni arcszesze diszkrét szantálfaillatot árasztott. Amint egyszer egy társaságban elmondta, mindig ugyanazt a londoni *Taylor of Old Bond Street* márkát használta. Ugyanilyen gondot fordított hasonlóan visszafogott öltönyeire is, amelyeket mind a londoni Savile Row-n sorakozó szabóságok egyikében csináltatott.

A most negyvenhat éves, magas, karcsú férfi szüleitől a Gram-kasztélyt örökölte, de főleg Koppenhágában és Zürichben lakott, és gazdagságát nem fitogtatta. Kajsához hasonlóan évekig Angliában élt, ahol informatikát tanult. Ő a *Castle & Unicorn* vállalat társtulajdonosa és társalapítója, amely digitális platformokat és szoftvereket fejlesztett pénzügyi vállalatok számára. A társaságot nagy sikerrel vezették be a svájci tőzsdére.

Villum Grund-Löwenberg a dán gazdaság ikonikus alakja. Szilárd jövőképpel és lenyűgöző nemzetközi kapcsolathálóval rendelkező milliárdos, ugyanakkor nagyon tartózkodó ember. Mindenki a barátja szeretett volna lenni, de ezt csak keveseknek sikerült elérnie.

És a két sikeres fiatal között itt állt az idősebb úr. Abban a pillanatban, amikor átléptek a küszöbön, mindhárman egyszerűen csak egy-egy égtájat, Északot, Délt és Keletet képviselték a Legfőbb Gyűlésben.

A Nyugat képviselőjének hiánya középkori parlamentjük alapítására vezethető vissza, amely Nyborgban, az ország korábbi királyi székhelyén és hatalmi központjában működött. Abban az időben Dánia fő területe, a Jütland-félsziget északi és déli tartományra oszlott, mellette voltak a keleti szigetek, ahol Koppenhága még nem játszott